

РЕШЕНИЕ

№ 2014

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 08.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9675** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от М. О. Л., ЕГН [ЕГН], чрез адв. И. К. от САК, с която срещу Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/ са предявени иски за заплащане на обезщетения, както следва: за претърпени имуществени вреди в размер на 2500.00 лева, представляваща направени разходи за адвокатско възнаграждение, във връзка със съдебно обжалване на наказателно постановление (НП) № 11-01-200/20.11.2017 г., издадено от директора на АДФИ, по НАХД № 3938/2018 г. на СРС и КНАХД № 447/2019 г. на АССГ; за претърпени неимуществени вреди в размер на 3125.00 лева, настъпили в резултат на посоченото незаконосъобразно НП, ведно със законната лихва върху сумите за обезщетение, считано от 14.03.2019 г. – датата на отмяна на НП, до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба се поддържа, че с решение № 553416/04.12.2018 г., постановено по НАХД № 3938/2018 г. по описа на Софийски районен съд, 5-ти състав, е отменено като незаконосъобразно наказателно постановление № 11-01-200/20.11.2017 г., издадено от директора на АДФИ, с което на ищеца е наложена глоба в размер на 500.00 лева. Цитираното решение е оставено в сила с решение № 1737/14.03.2019 г., постановено по КНАХД № 447/2019 г. на Административен съд София – град.

Ищецът твърди, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във

връзка с оспорването на посоченото по-горе наказателно постановление пред районен и административен съд, е заплатил на адвокатско възнаграждение на адв. И. К. за всяка от съдебните инстанции, както следва: пред СРС - адвокатско възнаграждение в размер на по 1 500.00 лева, съгласно договор за правна защита и съдействие, сключен на 09.05.2018 г. с посочено основание НАХД № 3938/2018 г. и пред АССГ, съгласно договор за правна защита и съдействие, сключен на 21.02.2019 г. с посочено основание КНАХД № 447/2019 г. По отношение на неимуществените вреди се сочи, че отмененото като незаконосъобразно НП и дадената чрез него негативна оценка на личността на ищеца в качеството му на председател на СРС, предизвикали у него, през значителен период от време, множество неприятни емоции като унижение, притеснение, несигурност, стрес, гняв, накърняване на чувството за справедливост и на доверието в АДФИ, които състояния се отразили на взаимоотношенията с колегите и със семейството му, както и на цялостното му качество на живот. Във връзка с посочените твърдения се сочи, че са налице предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за възстановяване на претърпените имуществени и неимуществени вреди.

В съдебно заседание, ищецът лично излага подробни съображения за основателността на исковите претенции. Счита, че от доказателствата по делото става пределно ясно, че има незаконосъобразен наказателен акт, който е отменен и има причинени имуществени и неимуществени вреди, последните – потвърдени със свидетелските показания на разпитания свидетел. Претендира разноските.

Процесуалният представител на ищеца, адв. К., поддържа исковата молба. Излага подробни съображения за ефекта на поведението на ответника. По отношение на неимуществените вреди като последица от отмененото като незаконосъобразното НП счита, че последиците от незаконосъобразното поведение на АДФИ са страшни за човек, който е дал живота си за правото. Счита, че тази несправедливост, поражда такива негативни емоции, които трябва да бъдат двойно и тройно обезщетени, за да бъдат забравени. Претендира разноски по определени по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата, вр. с Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като представлява колега адвокат.

Ответникът – Агенция за държавна финансова инспекция, чрез процесуален представител юрк. К., моля съда да постанови съдебно решение, с което да отхвърли исковите като неоснователни и недоказани. Подробни съображения по съществуването на спора излага в писмени бележки. Прави възражение за прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 560 лв.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че с оглед отмененото наказателно постановление е налице първата предпоставка на чл.1 от ЗОДОВ за ангажираната отговорност на ответника АДФИ, но в отговорността по чл.1 от ЗОДОВ присъстват други кумулативни предпоставки в тази връзка, а именно установени неимуществени вреди, като пряк и непосредствен резултат точно отмененото наказателно постановление. В конкретния случай счита, че от разпита на свидетеля не става ясно, че в периода, в който е водено производството са понесени и неудобствата, произтичащи от постановлението, което е предмет на настоящото производство и на други производства, също резултат от които е наказателното постановление, с оглед на което поради отменени наказателни постановления от страна на ответника паралелно в един и същи период от време, ищецът е търпял едни и същи неимуществени вреди и в негова тежест е да установи обема на тези вреди и интензитета по-нататък, които в хода на производството счита, че не са били

детайлизирани. По отношение на неимуществените вреди счита, че предявеният иск за 3125 лв. е прекомерен и не е съобразен с възможните вреди. По отношение на иска за имуществените вреди, сочи, че става въпрос за глоба от 500 лв., която е била с предмет на спора по право по административно наказателното производство, в случая са направени разходи за 2500 лв. за адвокатски хонорар, който очевидно е прекомерен. Във връзка с изразеното становище за прекомерност сочи, че имуществените вреди подлежат на пълно доказване, като дори да е направен разходът, съдът има възможност да прецени обема на положения адвокатски труд, правния интерес който би имал в производството, като обръща внимание, че става въпрос не за плащане на разноски, а за имуществени вреди и съдът не е обвързан с размера, който евентуално ищецът е заплатил в административното производство. В тази връзка сочи, че е възможно преценката на обема на адвокатския труд като се вземе предвид, че самият жалбоподател като юрист също се защитава и това има значение като помощ за адвокатския труд. Счита възражението за прекомерност на ответника за основателно.

Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав, като взе предвид изложените от страните становища и доводите на ищеца и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

С наказателно постановление № 11-01-200/20.11.2017 г., издадено от директора на АДФИ, на М. О. Л. е наложена глоба в размер на 500.00 лева, на осн. чл.129, ал.5 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/ /отм./ за нарушение на чл.101, ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.14, ал.4, т.1 от ЗОП /отм./.

С решение от 04.12.2018 г., постановено по НАХД № 3938/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 5-ти състав, е отменено НП № 11-01-200/20.11.2017 г., издадено от директора на АДФИ. Съдебният акт е оставен в сила с решение № 1737 от 14.03.2019 г. по КНАХД № 447/2019 г., по описа на АССГ, II касационен състав.

От приетите доказателства - НАХД № 3938/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 5-ти състав, прието за послужване по настоящото дело, се установява, че пред въззивната инстанция е представен договор за правна защита и съдействие /л.15 от същото/, сключен на 09.05.2018 г., между М. О. Л. и адв. И. Я. К., с предмет: процесуално представителство по административно-наказателно дело № 3938/2018 г. на СРС. Видно от т.2 на цитирания договор, договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 2500.00 лева, с отбелязване, че същото е заплатено в брой при сключване на договора.

От съдържащите се доказателства в кориците на КНАХД № 447/2019 г., по описа на АССГ, II касационен състав, прието за послужване по настоящото дело е видно, че пред касационната инстанция е представен договор за правна защита и съдействие от 21.02.2019 г. /л.16/, сключен между М. О. Л. и адв. И. Я. К., с предмет: процесуално представителство по адм. дело КНАХД № 447/2019 г., по описа на АССГ, II касационен състав. Видно от т.2 на цитирания договор, договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1000.00 лева, с отбелязване, че същото е заплатено в брой при сключване на договора.

В хода на съдебното производство са изслушани показанията на свидетеля М. А. Л. при условията на и чл.172 ГПК, които съдът възприема като ясни, конкретни и непротиворечиви.

Разпитана, св. заявява, че е съпруга на ищеца. Споделя, че знае за делото, във връзка с което е издаден административния акт, с който бил наказан съпругът ѝ по времето

когато бил председател на СРС, във връзка с обществена поръчка за преводи. Споделя, че съпругът ѝ бил глобен с наказателно постановление в края на 2017 г., след което го обжалвал и същото било отменено като незаконосъобразно. Спомня си, че още с налагането на административното наказание, ищецът се почувства изключително гневен, което било стрес за него и за семейството им. Наложило се да се занимава дълго време с това да организира защитата си, тъй като бил абсолютно категоричен, че е обвинен несправедливо, че е нарушил закона. Споделя, че организацията по оспорване на НП отнела много време, което вместо да прекарва със семейството си, отдал на работата си по делото, заедно с адвокат, който ангажирал. На следващо място сочи, че ангажирането на адвоката било свързано и с разходи от семейния бюджет. Относно състоянието на ищеца, свидетелката си спомня, че същият изживявал всичко емоционално, тъй като усещал, че бил несправедливо обвинен. Спомня си, че ищецът ангажирал служители - външни лица, с които се консултирал във връзка с обществените поръчки, които бяха и от АДФИ и от Сметна палата, работещи в тази сфера затова, когато разбрал за наказанието бил изненадан. Приел го като унижение, защото вместо да бъдат оценени усилията, които положил, на практика излязло едно несправедливо обвинение, в това че той е нарушил закона, което за него и като дългогодишен съдия и в качеството му на председател представлявало изключително съществена ценност в личностната ценностна система. Споделя, че за всеки е важно да не бъде несправедливо обвиняван, но при ищеца се отразило много повече емоционално, което довело до гняв, усещане за унижение, притеснение от факта, че тези дела трябва да бъдат гледани от колегите, с които работи в СРС. Свидетелят не се сеща за колеги, които да са се отдръпнали от ищеца, но счита, че това не означава, че не се е отразило във взаимоотношенията му с тях. Заявява, че не е общувала с колегите му. Твърди, че познава емоциите на ищеца. Спомня си, че са обсъждали многократно тези негови негативни емоции, тъй като и тя е юрист, обсъждали са правна част на нещата, но виждала как му се отразява емоционално и затова взели решението да бъде ангажиран и негов колега адвокат в процеса. Спомня си, че се касае за проверка, обхващаща периода 2016 г., затова същата е била през 2017 г. Спомня си, че имало и проверки за други обществени поръчки, както и че актовете им също били признати за незаконосъобразни. Споделя, че с ищеца са говорили и за тях. Заявява, че може да разграничи конкретния казус, заради конкретиката. Споделя, че е имало и други дела, но това не ѝ пречело да е възприела конкретно и да различава кога и какво предизвиква емоции в съпруга ѝ. Дава пример за периода 2017 г., когато детето им, което тогава било на 5 г., е боледувало и ищецът се е притеснявал и от това, но подчертава, че като негова съпруга може да различи кое притеснение от какво е породено. Счита, че има разлика във възприятията по отношение на воденото производство, конкретните факти и конкретното дело, конкретният казус, конкретната глоба. Подчертава, че с ищеца са обсъждали самата фактология и въпросът с преводите бил принципно как се възлага, кой ги възлага, поради което знае защо ищецът се е ядосвал в тези моменти и се е чувствал несправедливо обвинен.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Предявените иски са процесуално допустими - твърдят се имуществени и неимуществени вреди от отменено наказателно постановление, издадено от орган, принадлежащ към структурата на ответника – Агенция за държавна финансова

инспекция, която по силата на чл. 6, ал. 1 от ЗДФИ е юридическо лице на бюджетна издръжка.

По силата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на имуществени вреди.

По делото е безспорно установено, че е налице незаконосъобразен акт – наказателно постановление № 11-01-200/20.11.2017 г., издадено от директора на АДФИ, отменен с решение от 04.12.2018 г., постановено по НАХД № 3938/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 5-ти състав, потвърдено с решение № 1737 от 14.03.2019 г. по КНАХД № 447/2019 г., по описа на АССГ, II касационен състав. Следователно, доказано е наличието на първия елемент от фактическия състав по чл. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт на административен орган, издаден при изпълнение на санкционираща административна дейност, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

I. По претенцията за имуществени вреди:

Съгласно чл. 4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС на ВАС направените разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалването на НП, отменено като незаконосъобразно, представляват имуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление.

Установено е по безспорен начин, че пред въззивната инстанция – СРС, а след това и пред касационната инстанция, ищецът е бил представляван от процесуален

представител – адв. К., надлежно по силата на сключени между страните договори за правна защита и съдействие от 09.05.2018 г. и от 21.02.2019 г.

На следващо място е установено, че в хода на въззивното производство по НАХД № 3938/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 5-ти състав между страните е договорен и заплатен в брой адвокатски хонорара в размер на 1500.00 лева, а в хода на касационното производство по КНАХД № 447/2019 г., по описа на АССГ, II касационен състав е договорен и платен в брой адвокатски хонорар в размер на 1000.00 лева.

Адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. В производствата по ЗАНН (в приложимата за спорното право редакция – преди изменението, обн. в ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) субсидиарно са приложими правилата на НПК, които не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона не е предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на наказателно постановление, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, която не е възстановена и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл. 4 ЗОДОВ /в този смисъл и ТР № 1/15.03.2017 г. по ТД № 1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

По гореизложените съображения съдът приема, че в производството по обжалване на процесното наказателно постановление ищецът е претърпял имуществени вреди, тъй като е заплатил адвокатски възнаграждения, които са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразния акт.

Предвид изложеното главният иск за претърпени имуществени вреди е доказан по основание.

Относно размера на иска, съдът приема следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН (в приложимата редакция – преди изменението, обн. в ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни

производства разноси (Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по т. д. № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

По делото не се спори, че за осъщественото процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на общо 2500 лева за двете инстанции /1500 лв. за въззивната и 1000 лв. за касационната/.

В съответствие с нормата на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм. д. № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 2.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. 1403/2017 г.

Делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството"; аналогично, в мотивите на решение № 3325/29.03.2023 г. по адм. д. № 10070/2022 г. на ВАС, III отделение. Поради това съдът в настоящия състав приема, че следва да съобрази направеното от ответника възражение за прекомерност на хонорара, платен в производството по обжалване на НП при преценката относно основателността на иска за обезщетение за имуществени вреди.

Тъй като възражението е направено при действието на настоящата редакция на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, прекомерността на платеното следва да се прецени спрямо сега действащите разпоредби. Съгласно чл.18, ал.2 от посочената Наредба, ако административното наказание е под формата на

глоба, имуществена санкция и/ или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/ или обезщетение. С отмененото като незаконосъобразно НП е била наложена глоба в размер на 500 лв. Последният предпоставя минимален размер на адвокатското възнаграждение, който възлиза на 400 лв. (чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата). Настоящият състав намира, че прекомерност би могла да бъде преценявана при сума, поне двойно превишаваща минимума, тъй като страните по договора за правна защита и съдействие разполагат със свобода на договаряне и клиентът не дължи да заплаща само минимума, установен в цитираната Наредба. Ето защо, като прецени в съвкупност обстоятелствата по делото, съдът в настоящия състав приема, че е основателно възражението, направено от страна на ответника за прекомерност на платеното по горепосочения договор и искането за обезщетяване на имуществени вреди следва да бъде уважено до размера от общо 800 лв. /по 400 лв. за всяка инстанция/; съответно, този иск да бъде отхвърлен за горницата до 2500 лв.

II. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, съдът приема следното:

Отмененото като незаконосъобразно НП е било издадено в резултат на финансова инспекция на дейността на ищеца в качеството му на възложител на обществени поръчки. В това му качество и предвид притежаваните професионални познания същият е могъл и е следвало да очаква, че независимо от положените усилия и старание, обемът на дейността предполага висока вероятност да възникнат обстоятелства, които при проверка да бъдат възприети като нарушения с различна степен на тежест. Законът предоставя правни средства за защита на лицата, субекти на един или друг вид санкция, именно с оглед да бъде гарантирана законосъобразността ѝ. В случая, ищецът е упражнил правото си на защита и издаденото НП е било отменено. Никое измежду установените по делото обстоятелства не обуславя извод, че претърпените вреди обективно могат да бъдат преценени като тежки. Ирелевантни в тази връзка са сочените от свидетелите индивидуални особености на ищеца и в частност, неговата емоционалност и очакванията усилията му да получат положителна оценка от околните. Безпротиворечиво и трайно изразено в практиката на Европейския съд по правата на човека (в т. ч. в решението по делото *P. срещу България*, жалба № 47579/99) е разбирането, че границите на приемливата критика срещу високопоставен държавен служител са по-широки от тези, отколкото срещу един обикновен гражданин. Заеманата към датата на издаване на НП длъжност – председател на районен съд, не е обстоятелство, гарантиращо липса на критика към лицето, които я заема, нито друга форма на привилегировано, благоприятно отношение. Обратно, посочената длъжност предпоставя както по-засилен и строг контрол на дейността предвид нейната значимост за обществото, така и по-висока търпимост към всяка проява на критика, независимо от конкретното ѝ изражение. Наред с това, не може да се приеме и, че тежестта на неимуществените вреди е значителна поради обстоятелството, че издаването на НП е станало известно на колеги на ищеца. Професионалната им компетентност предполага на същите да е

известно, че едва с влизането в сила на НП неговият адресат може да бъде считан за нарушител, а извършването на нарушение – действително установено. В случая този факт не е осъществен и поради това, не може да се приеме, че репутацията на ищеца е била засегната от издаването на НП. Основателна обаче е претенцията за обезщетяване на неимуществена вреда, претърпяна от възможността това НП да влезе в сила и да наложи заплащането на значителна сума, която да рефлектира на семейството на ищеца. Съдът в настоящия състав приема, че подлежи на обезщетяване тази вреда, изразяваща се в тревогата от възможен допълнителен разход, изживявана в период от една година и десет месеца – от връчването на НП на 29.05.2017 г. до 14.03.2019 г., когато е постановено окончателното решение, с което е оставено в сила решението за отмяна на НП; приема също, че тази вреда следва да бъде обезщетена със сумата 200 лв.

Предвид акцесорния ѝ характер, основателна е претенцията за законна лихва върху сумата на обезщетението. В съответствие с т.4 от ТР № 3/22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС, лихвата е дължима, считано от 14.03.2019г., когато е влязло в сила решението на районния съд за отмяна на НП. Основателно обаче е възражението на ответника за изтекла давност по смисъла на чл.111, б. „в“ от Закона за задълженията и договорите. Предвид посочената разпоредба и предявяването на исковата молба на 09.10.2023г., претенцията на ищеца за лихва върху вземанията следва да бъде уважена, считано от 09.10.2020г.

С оглед изхода на спора и съобразно чл.10, ал.3 ЗОДОВ, ответникът следва да възстанови на направените от страна на ищеца разноски общо в размер на 420 лв., от които 10 лв. – държавна такса и 410 лв. – възнаграждение за адвокат, определено на основание чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата и съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ следва да бъде уважено и искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 100 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ.

Мотивиран от изложените съображения Административен съд София - град, I отделение, 21 - ви състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на М. О. Л., с ЕГН [ЕГН], сумата 800 (осемстотин) лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на Наказателно постановление № 11-01-200/20.11.2017 г., издадено от директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, отменено като незаконосъобразно с решение от 04.12.2018 г., постановено по НАХД № 3938/2018 г. по описа на Софийски районен съд, влязло в сила на 14.03.2019 г., заедно със законната лихва върху сумата, считано от 09.10.2020г. и до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в

останалата му част до пълния предявен размер от 2500 (две хиляди и петстотин) лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на М. О. Л., с ЕГН [ЕГН], сумата 200 (двеста) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 29.05.2017г. до 14.03.2019г., в резултат на Наказателно постановление № 11-01-200/20.11.2017 г., издадено от директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, отменено като незаконосъобразно с решение от 04.12.2018 г., постановено по НАХД № 3938/2018 г. по описа на Софийски районен съд, влязло в сила на 14.03.2019 г, заедно със законната лихва върху сумата, считано от 09.10.2020г. и до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, предявен от М. О. Л., с ЕГН [ЕГН], против Агенцията за държавна финансова инспекция за обезщетяване на неимуществени вреди, претърпени в резултат на Наказателно постановление № 11-01-200/20.11.2017 г., издадено от директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, отменено като незаконосъобразно с решение от 04.12.2018 г., постановено по НАХД № 3938/2018 г. по описа на Софийски районен съд, влязло в сила на 14.03.2019 г, в останалата му част до пълния предявен размер от 3125 (три хиляди сто двадесет и пет) лева.

ОСЪЖДА Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на М. О. Л., с ЕГН [ЕГН], сумата 420 лева (четиристотин и двадесет лева) – разноски по делото.

ОСЪЖДА М. О. Л., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенцията за държавна финансова инспекция сумата 100 (сто) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14 – дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: